

Élni és élni hagyni

2022. február 24-én Oroszország hadműveletet indított Ukrajna ellen... – számos online felületen olvashattuk ezt a sort ezen év második hónapjának utolsó hetében, és azóta is folyamatosan jelennek meg az erről szóló hírek. Politológusok, történelmi és gazdasági elemzők, szakpszichológusok árasztják el az internet világát a jelenleg is tartó háborús helyzettel kapcsolatos elméleteikkel, mégis a legtöbb emberben a hogyan és miért kérdés fogalmazódik meg azonnal eme szörnyű hír hallatán. Minden kialakult helyzetnek van előzménye, így ez a háború sem varázsütésre kezdődött. A 21. században, a harmadik évezred elején viszont senkit sem érdekelnek az okok, csak az, miért nyúl bárki is fegyverhez, és indít harcokat. Jelen időben a fegyveres hadviselés „ódivatúnak” számít, mikor minden digitalizálva, központosítva és az internettől függővé van téve. Miért kell emberi életet kioltani, rettegésben tartani emberek millióit? Európában ez (az orosz–ukrán háború) a legnagyobb hagyományos értelemben vett katonai konfliktus a második világháború óta.

Február 24-ét követően Ukrajnában megindult egy népőrület, amikor is a keleti ország részben élő lakosok több hullámban megindulva az ország nyugati régiója felé vették az irányt, emellett az emberek elárasztották a bankokat, bankautomatákat, ki-ki a saját megtakarításait mentve. Ezzel előidéztek egy csőd előtti állapotot minden egyes banki szférában. Hatalmas sorok kígyóztak a benzinkutakon, limitálták az üzemanyag-vásárlást is. Az élelmiszerüzletekben néhány napon belül elfogytak az alapélelmiszerek (liszt, tejtermékek, darák, konzervek, tisztálkodási szerek...). A megindult keleti menekülthullám hamarosan elérte Kárpátalját. Többen maradtak Kárpátalján, ám a legnagyobb tömegek a Kárpátalját Magyarországgal, Romániával és Szlovákiával összekötő (de inkább elválasztó) határátkelők felé vették az irányt. Rengetegen

hagyták már el az országot, a mozgósítások során viszont a férfiakat nem engedik át a határon, többnyire a keleti frontra irányítják őket.

Az országban élők számára még mindig hihetetlen, hogy ez a katonai konfliktusnak nevezett háború kitört, és jelenleg is zajlik. A történelem során többnyire területszerzésért, hatalommegszilárdításért, esetleg elnyomás ellen tört ki egy-egy háború, de a harmadik évezredben már nem lenne szabad, hogy ez legyen a problémákra a megoldás. Mint a 2022-es orosz–ukrán háború időszakában Kárpátalján élő személy csak a tapasztalatokról szólhatok, ugyanis az eseményekkel kapcsolatos híreket blokkolják, a média pedig azt sugározza, amit „kell”. Ettől eltekintve szívfájdító úgy végigmenni szeretett városod utcáin, hogy a kedves ismerős arcok eltűntek, mert vagy a határ túloldalára menekültek, vagy a fronton harcolnak, idegen személyekkel lett tele minden utca, az iskolák és az óvodák menekülteknek adnak otthont, a gyermekek online oktatásban részesülnek – ezzel megfosztva minden társas-fizikai kapcsolattól –, légiriadó fájdalmas sívítására hajtod párnára a fejed, és légiriadóra kelsz. Mindez a lelkekben mély nyomokat hagy. Krisztus feltámadását korábban dicsőítő énekhangok hirdették, ma katonai helikopterek jelzik „még nem jött el az idő”. Kisgyermekes családok óvóhelyen suttojják egymás fülébe: „Krisztus feltámadt!” Mindennapos kismamák bunkerekben imádkozva mondogatják: „Legyen már vége...” Ez az igazi probléma, igen, pontosan ez, hogy a kismamának egy metróban kell életet adnia gyermekének, hogy a termőföldet használhatatlanná tették a keleti országrészekben, pedig a csernozjom (fekete föld) hatalmas megélhetési lehetőséget biztosított az ukrajnai gazdáknak. Kiirtották a méhészeteket – hogyan fog ezt követően újjáéledni a természet?

A „pénzkereső hatalmasokról” inkább nem is szólok, mert az okosok szerint nyomdafestéket

nem tűrő lenne, bár ez nem igaz, nyomdában nőttek fel, és a nyomdafesték mindent eltűr, nyomot hagy, és szinte lemoshatatlan. Az egyháztól kezdve a polgári csoportosulásokon át a nemzetiségi szervezetekig mindenki merőkanállal kihalássza a húst a levesből. Nem törődik itt senki semmivel, mindenki a maga hasznát lesi. A héten már Kárpátalját is érte rakétatámadás, mi lesz itt tovább? Sajnos ez az egyik legigazabb közhely: a történelem ismétli önmagát, és senki sem tanul az esetekből. A társadalom egyre butul, önző, igazságtalan és könyörtelen, és ezek az ún. emberek nézik le az állatvilágot. A szabadon élő vadállatok gyönyörű környezetben élnek, csodálatos és tiszta természeti körülmények között. Az emberiség ezzel szemben mocsokban, és ehhez a mocsokhoz még háború sem kell... Van szemük, néznek, de sajnos nem látnak, van eszük, de sajnos rossz dolgokra használják (már aki...). Úgy látom, ebben a háborúban sem

kár semmiért, pont az értéket teszik tönkre – a termőföldet, amely európa (szándékosan kisbétűs) számára oly értékes. európa... már nem is tudom, mit jelent. Egykor úgy tanultam, hogy a világban élő negroid emberek feketék, a mongoloid sárga, az europid pedig világos bőrű... Ma európa szivárványszínű! Rettenetes világpolitikát folytatnak, elnyomva az egészséges, Isten által megteremtett, egy férfi, egy nő és gyermekből álló családot. Ezek a „menekültek” is, akik idejöttek, hozták az érdekes világszemléletüket...

„Ideje van a szeretésnek és ideje a gyűlölésnek ideje a hadakozásnak és ideje a békeségnek” (A prédikátor könyve 3:8). Elérkezett a béke ideje. Istentől jövő bölcsességet kérve reménykedjünk, hogy a két ország – Oroszország és Ukrajna – vezetői gyors megoldást találnak a háború végleges lezárására, azért, hogy mindkét oldalon a lehető legkevesebb polgári áldozat essen.

Égi lajtorja